

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců

JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **Automotoklub Masarykův okruh v likvidaci**
sídlem Ostrovačická 1, Brno
zastoupen JUDr. Danielem Ševčíkem, Ph.D., advokátem
sídlem Kobližná 19, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.10.2021, č.j. 35598/21/5100-41453-711866,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Předmětem sporu je otázka výše úroků z neoprávněně zadržovaných finančních prostředků. Žalobce tvrdí, že mu má být přiznán zvýšený úrok podle § 254 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, již od okamžiku vydání exekučního příkazu na základě zajišťovacího Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

52/2021

příkazu, zatímco žalovaný je toho názoru, že žalobci náleží pouze základní úrok z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 odst. 1 daňového řádu, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně.

2. Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) rozhodnutím ze dne 5.11.2020, č.j. 4282674/20/3004-51522-712506, přiznal žalobci úrok z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 odst. 1 daňového řádu z důvodu změny rozhodnutí správce daně – dodatečného platebního výměru na daň z příjmů právnických osob a na zrušení daňové ztráty z příjmů právnických osob za část zdaňovacího období od 1.1.2013 do 30.12.2013 ze dne 21.8.2015, č.j. 3362898/15/3004-51522-702331 (dále jen „dodatečný platební výměr“), v celkové výši 23 105 598 Kč. Úrok byl žalobci přiznán za období od 28.8.2015 do 2.10.2020 z částek 30 654 005,36 Kč a 193,13 Kč, dále za období od 19.9.2015 do 2.10.2020 z částky 12 466 Kč a za období od 26.9.2015 do 2.10.2020 z částky 33 101 Kč.
3. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a potvrdil závěry správce daně.

I. Shrnutí žalobní argumentace

4. Žalobce rozsáhlou argumentací dovozuje svůj nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně, respektive z neoprávněně vedeného exekučního řízení podle § 254 odst. 2 daňového řádu, a to ode dne zahájení exekučního řízení na základě zajišťovacího příkazu. Částka, ze které byl úrok vypočten, nebyla uhrazena dobrovolně, ale byla žalovaným vymožena v rámci exekučního řízení vedeného na základě zajišťovacího příkazu správce daně ze dne 24.10.2014, č.j. 3789152/14/3004-25200-708534 (dále jen „zajišťovací příkaz“). Svůj nárok žalobce rovněž opírá o exekuční řízení vedené na základě exekučního příkazu ze dne 6.10.2015, č.j. 3678587/15/3004-80542-708301 (dále jen „exekuční příkaz ze dne 6.10.2015“), které bylo vedeno k vymožení daně doměřené (později zrušeným) dodatečným platebním výměrem.
5. Žalobce namítá, že mu má být přiznán úrok podle § 254 odst. 2 daňového řádu již od vydání exekučního příkazu ze dne 4.11.2014 č.j. 3957571/14/3004-80542-708534 (dále jen „exekuční příkaz ze dne 4.11.2014“), neboť ač samotný zajišťovací příkaz nebyl v rámci soudního přezkumu shledán nezákonným, k doměření daňové povinnosti nedošlo, a i toto řízení se tak stalo materiálně neoprávněným.
6. Z výše uvedených důvodů, rozvinutých v doplnění žaloby a replikách, žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před soudem, včetně jednání, která ve věci proběhla.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

7. Žalovaný nesouhlasí se žalobou a odkazuje na napadené rozhodnutí, které považuje za zákonné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí. Pokud jde o exekuční řízení vedené na základě exekučního příkazu ze dne 6.10.2015, tak (poprvé až v duplice ze dne 25.11.2022) žalovaný uvedl, že se jednalo o neúspěšné exekuční řízení, při němž nebylo nic vymoženo.
8. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem, včetně jednání, která ve věci proběhla. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

III. Posouzení věci

9. Úvodem soud uvádí, že ve věci rozhodl poprvé rozsudkem ze dne 22. 2. 2024, č. j. 62 Af 52/2021-65, kterým napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Prvním důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného bylo podle soudu nesprávné posouzení výše úroku. Soud byl přesvědčen, že žalobci náležel úrok z neoprávněného vymáhání podle § 254 odst. 2 daňového řádu ode dne zahájení exekučního řízení na základě zajišťovacího příkazu. Druhým zrušujícím důvodem pak byla částečná nepřezkoumatelnost spočívající podle soudu v nevypořádání odvolací argumentace ohledně neoprávněnosti exekučního řízení na základě exekučního příkazu ze dne 6.10.2015. Uvedený rozsudek však byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2025, č. j. 8 Afs 73/2024-82. V něm Nejvyšší správní soud zdůraznil nutnost oddělení zajišťovacího a doměřovacího řízení pro určení nároku na úrok za neoprávněné jednání správce daně, resp. jeho výše. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2024, č. j. 7 Afs 187/2023-34, a uzavřel, že zajišťovací a nalézací řízení se zřetelně dělí na dvě samostatná řízení, která se od sebe liší svým účelem a cílem, jenž mají plnit, používanými nástroji a nakonec i podmínkami, které je nutné splnit pro jejich vydání. Z tohoto dělení vyplývá také logika soudního přezkumu – každé z těchto rozhodnutí může daňový subjekt napadnout před správními soudy samostatnými žalobami proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. Zajišťovací příkaz není rozhodnutí předběžné povahy ve vztahu ke stanovení daně, protože nespĺňuje časovou ani věcnou blízkost obou rozhodnutí (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 9 Afs 13/2008-90). Je proto velmi obvyklé, že proces týkající se daně za jedno zdaňovací období se před správními soudy objeví v různých fázích – nejprve v rámci přezkumu zajišťovacích prostředků; jejich exekuce; ve fázi samotného doměření daně; a nakonec třeba i její exekuce. Právě s možností samostatného přezkumu zajišťovacích příkazů a dodatečných platebních výměrů souvisí také předpoklad správnosti pravomocných rozhodnutí orgánů veřejné moci (§ 52 odst. 2 druhá věta s. ř. s.). Jednoduše řečeno, ve chvíli, kdy již jednou bylo nějaké rozhodnutí pravomocně přezkoumáno, není možné jeho zákonnost znovu neomezeně otevírat. Pokud by tomu tak bylo, samostatný přezkum zajišťovacích příkazů by do jisté míry postrádal svůj smysl. Jakmile je rozhodnutí pravomocné, je nutné vycházet z jeho správnosti nejen pro důsledky, které s ním přímo a bezprostředně souvisí, ale také v budoucnu pro účely jiných souvisejících řízení. Konkrétně jde o odlišnou povahu těchto dvou řízení a jejich vzájemnou neprovázanost a o presumpci správnosti pravomocných rozhodnutí a vázanost takovým rozhodnutím (body 27 a 28 zrušujícího rozsudku). Uzavřel proto, že žalobce měl právo na základní sazbu úroku podle § 254 odst. 1 daňového řádu, jelikož samotné dodatečné platební výměry na něm nebyly vymáhány pomocí exekučních titulů. Exekuční příkazy, na základě kterých se správce daně k zadržovaným částkám dostal, byly navázány na zákonné zajišťovací příkazy (bod 37). K závěru krajského soudu o nepřezkoumatelnosti shrnul, že ty souvisely se závěrem o výši úroku a délce doby úročení. Pokud původně vedená exekuce na základě zajišťovacích příkazů nezpůsobuje neoprávněnost dalšího zadržování prostředků již pro účely zaplacení doměřené daně, bude muset krajský soud v návaznosti na to také posoudit, zda mohlo mít nevypořádání odkazu na nový exekuční titul nějaký vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (bod 40).

10. Žaloba **není** důvodná.

52/2021

11. V posuzované věci je nesporné, že správce daně vydal zajišťovací příkaz k zajištění úhrady dosud nestanovené daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013, který byl žalobci doručen dne 3.11.2014. Na základě zajišťovacího příkazu byl správcem daně vydán exekuční příkaz ze dne 4.11.2014 a byla zahájena daňová exekuce na částku 52 819 355 Kč, kterou bylo dne 29.1.2015 vymoženo 30 654 005,36 Kč a dne 28.7.2015 vymoženo 193,13 Kč (stržením z bankovního účtu žalobce).
12. Pokud jde o osud zajišťovacího příkazu, jeho zrušení se žalobce nejprve bezúspěšně domáhal podaným odvoláním a následně žalobou podanou ke zdejšímu soudu. V navazujícím soudním přezkumu však zajišťovací příkaz obstál (viz rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 16.2.2017, č.j. 62 Af 21/2015-157, a Nejvyššího správního soudu ze dne 17.8.2017, č.j. 2 Afs 74/2017-46).
13. Dne 21.8.2015 správce daně vydal dodatečný platební výměr, kterým byla žalobci doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013. Žalovaný odvolání, které žalobce podal proti dodatečnému platebnímu výměru, zamítl, avšak soud toto rozhodnutí žalovaného ze dne 24.6.2016, č.j. 28400/16/5200-11431-706012, rozsudkem ze dne 24.5.2018, č.j. 62 Af 81/2016-106, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný dne 16.9.2020 pod č.j. 33894/20/5200-11431-706012 vydal nové rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru, kterým dodatečný platební výměr změnil tak, že daňovou povinnost stanovil v souladu s daňovým tvrzením žalobce. V důsledku tohoto rozhodnutí tak zanikl žalobcův daňový dluh (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.12.2023, č.j. 3 Afs 132/2022-25).
14. Podle § 254 odst. 1 daňového řádu dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady.
15. Podle § 254 odst. 2 daňového řádu v případě, že bylo na daňovém subjektu vymáháno neoprávněně, náleží mu za dobu neoprávněně vedeného exekučního řízení úrok podle odstavce 1 ve dvojnásobné výši; nárok na tento úrok nevzniká, pokud je neoprávněnost exekuce způsobena pozdějším vyslovením neúčinnosti doručení rozhodnutí nebo navrácením lhůty v předešlý stav.
16. Rozdíl mezi § 254 odst. 1 a § 254 odst. 2 daňového řádu spočívá v tom, že podle prvního odstavce je daňovému subjektu poskytována kompenzace za nezákonné jednání správce daně při stanovení daně (rovina nalézací), zatímco podle druhého odstavce je daňovému subjektu poskytována kompenzace za nezákonné vymáhání (rovina platební); rozhodné tedy je, zda bylo na daňovém subjektu neoprávněně vymáháno; tehdy má daňový subjekt nárok na dvojnásobnou výši úroku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.11.2016, č. j. 7 Afs 299/2015-61).
17. Z předloženého správního spisu plyne, že daňová exekuce u žalobce probíhala v rámci zajišťovacího exekučního řízení, pro které zajišťovací příkaz představoval exekuční titul

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

52/2021

(rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2018, č.j. 3 Afs 173/2017-37). Tato daňová exekuce nebyla neoprávněná, neboť zákonnost zajišťovacích příkazů nebyla zpochybněna. Dne 21. 8. 2015 byl vydán dodatečný platební výměr, čímž se stala nestanovená zajištěná daň splatnou a zároveň došlo k převodu daně zajištěné zajišťovací daňovou exekucí na její úhradu. Zanikla rovněž účinnost zajišťovacího příkazu. Přestože následně bylo stanovení daně shledáno nezákonným v rámci soudního přezkumu, týkal se tento závěr pouze stanovení daně (tedy roviny nalézací), nikoliv roviny platební. Kompenzace za neoprávněně zadržované prostředky tedy nemohla být odvislá od zajišťovacích příkazů, neboť jejich zákonnost zpochybněna nebyla.

18. Zákonnost postupu správních orgánů při stanovení úroku z neoprávněného jednání správce daně v nynější věci potvrdil Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku č. j. 8 Afs 73/2024-82, podle něhož žalobce měl právo toliko na základní sazbu úroku podle § 254 odst. 1 daňového řádu, nikoliv na zvýšený úrok podle § 254 odst. 2 tohoto zákona.
19. Námitka nesprávného posouzení této otázky žalovaným tedy není důvodná. V podrobnostech soud odkazuje na závěry zrušujícího rozsudku č. j. 8 Afs 73/2024-82, zejm. jeho body 23-37.
20. Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí při vypořádání námítky poukazující na exekuční příkaz z 6. 10. 2015 byla soudem žalovanému vytýkána v prvním zrušujícím rozsudku, v němž soud s ohledem na závěr zaujatý k předchozí právní otázce uzavřel, že rozhodnutí žalovaného je v části nepřezkoumatelné, jelikož neřeší úročení ve vztahu k exekučnímu příkazu ze dne 6. 10. 2015. Nejvyšší správní soud pak ve zrušujícím rozsudku upozornil na to, že tato dílčí vada napadeného rozhodnutí nutně nemusí mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí; ověření této otázky ponechal na zdejším soudu (bod 40). Za tímto účelem si soud od žalovaného vyžádal před jednáním doplnění správního spisu o informaci, zda na základě předmětného exekučního příkazu byly na žalobci nějaké peněžní prostředky vymoženy. Podle rozhodnutí o úroku z neoprávněného jednání správce daně totiž byly na doměřenou daň započteny pouze platby na základě zajišťovací daňové exekuce vedené podle exekučního příkazu ze dne 4. 11. 2020. Z doplněného správního spisu soud ověřil, že na základě exekučního příkazu ze dne 6. 10. 2015 na žalobci nic vymoženo nebylo (viz č. l. 99 soudního spisu); tuto skutečnost potvrdil i zástupce žalobce při jednání dne 13. 11. 2025. Lze tak konstatovat, že přestože žalobce daný exekuční příkaz v napadeném rozhodnutí zmiňoval v rámci argumentace o nesprávném postupu správce daně při stanovení úroku, žalovaný nebyl povinen výslovně se zabývat možným úročením prostředků vymožených na základě exekučního příkazu ze dne 6. 10. 2015, nebylo-li jím nic vymoženo. Úspornost žalovaného při vypořádání odvolacích námitek tak může představovat dílčí nedostatek odůvodnění, ovšem nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Nemůže mít totiž vliv na zákonnost rozhodnutí týkajícího se přiznání úroku dle § 254 odst. 1 daňového řádu.
21. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje ani fakt, že správní spis neobsahuje informace o dalším osudu peněz po zániku zajišťovacího příkazu. Jak zmínil Nejvyšší správní soud v bodě 39 rozsudku č. j. 8 Afs 73/2024-82, k zániku účinnosti zajišťovacího příkazu dochází ze zákona a jakékoliv formální či jiné úkony správce daně na

52/2021

něj nemají vliv. Nebylo tedy potřeba, aby správce daně činil nějaký formální úkon, který by se projevil ve správním spise, o dalším osudu peněz.

22. K argumentaci zástupce žalobce uplatněné při jednání dne 13. 11. 2025, že výklad Nejvyššího správního soudu je protiústavní, soud odkazuje na § 110 odst. 4 s. ř. s., z něhož plyne vázanost soudu právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozhodnutí. Soudu nepřísluší se závěry vyslovenými v rozsudku č. j. 8 Afs 73/2024-82 jakkoli polemizovat, ani dovozovat jejich možnou protiústavnost.

IV. Závěr a náklady řízení

23. Ze shora uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 s. ř. s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je kasační stížnost přípustná (§ 102 s. ř. s.) Nepřípustná je však taková kasační stížnost, na níž dopadají výluky z přípustnosti stanovené v § 104 s. ř. s.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 13. listopadu 2025

David Raus v.r.
předseda senátu